

Загурський О. Б.,

кандидат юридичних наук, доцент кафедри кримінального права

Юридичного інституту

Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника

КРИМІНАЛЬНА ПРОЦЕСУАЛЬНА ПОЛІТИКА УКРАЇНИ У СФЕРІ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ У ФОРМІ ПРИВАТНОГО ОБВИНУВАННЯ

Анотація. У статті досліджено особливості кримінальної процесуальної політики України в сфері кримінального провадження у формі приватного обвинувачення, правову природу кримінального провадження у формі приватного обвинувачення. Сформульовано пропозиції щодо удосконалення кримінального процесуального законодавства України.

Ключові слова: кримінальна процесуальна політика, кримінальне процесуальне законодавство, кримінальне провадження, приватне обвинувачення, потерпілий.

Постановка проблеми. Питання про кримінальну процесуальну політику України в сфері приватного обвинувачення, правову природу кримінального провадження у формі приватного обвинувачення, як і питання про доцільність виділення даного виду провадження в категорію особливих порядків кримінального провадження, на сьогоднішній день представляє собою важливий науковий та практичний інтерес. У сучасній кримінальній процесуальній літературі дослідженню даного виду кримінального провадження приділяється недостатня увага.

Вважаємо, що це пояснюється неправильним і необґрунтованим твердженням про те, що кримінальне провадження у формі приватного обвинувачення представляє собою неважливий і простий вид кримінального провадження (*кримінальної справи*), який не потребує теоретичної розробки і не створює жодних проблем при його застосуванні на практиці (курсив мій. – О. З.).

Аналіз останніх досліджень та виокремлення невирішених проблем. В кримінальній процесуальній науці окремі питання кримінального провадження у формі приватного обвинувачення були предметом дослідження як вітчизняних, так і зарубіжних вчених: С.А. Альперта, Ю.П. Аленіна, В.П. Бож'єва, М.І. Гошовського, Ю.М. Трошевого, К.Ф. Гуценка, П.М. Давидова, В.Г. Даєва, Т.М. Добровольської, П.С. Елькінда, В.С. Зеленецького, Д.С. Карева, Л.Д. Кокорева, О.П. Кучинської, О.М. Костовської, Л.М. Лобойка, В.Т. Маляренка, Н.В. Малярчука, В.Т. Нора, І.Л. Петрухіна, В.О. Попелюшка, М.М. Розіна, В.М. Юрчишина та ін.

Аналіз праць вищевказаних авторів свідчить про те, що дослідження проблем кримінального провадження у формі приватного обвинувачення базувалося на основі КПК України 1960 р. Тим не менш на доктринальному рівні сучасної кримінальної процесуальної політики України недостатньо досліджено правову природу

кримінального провадження у формі приватного обвинувачення (особливості збирання, перевірки та оцінки доказів, специфіка підтримання обвинувачення тощо) У зв'язку з прийняттям нового КПК України 13 квітня 2012 р. виникла необхідність наукового переосмислення інституту кримінального провадження з метою ефективної реалізації кримінальної процесуальної політики в цій сфері на законодавчому та правозастосовчому рівнях.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Метою даного дослідження є формулювання авторських підходів щодо розуміння правової природи кримінального провадження у формі приватного обвинувачення в контексті сучасної кримінальної процесуальної політики України, формулювання пропозицій щодо удосконалення чинного кримінального процесуального законодавства України.

Виклад основного матеріалу. Кримінальна процесуальна політика України реалізується на правозастосовчому рівні у формі правоохоронної діяльності, яка за своїм характером є різноманітною. Реалізуючи загальні завдання державної правової політики в сфері боротьби зі злочинністю в частині захисту особи, суспільства та держави від кримінальних правопорушень, кримінальна процесуальна політика має на меті захист прав, свобод та законних інтересів учасників кримінального провадження, зокрема потерпілого від кримінального правопорушення.

Як показує узагальнення матеріалів судової статистики, у 2010 р. суди розглянули 10,1 тис. скарг потерпілих про притягнення осіб до кримінальної відповідальності у порядку, передбаченому ст. 27 КПК, що на 16,5% більше, ніж у 2009 р., у тому числі кримінальні справи порушено за 3,2 тис. скарг, що на 2,7% менше, або 31,9% [38,2%] від кількості розглянутих; відмовлено у задоволенні майже за 1 тис. скарг, що також на 12% менше, або 9,8% [12,9%]. Залишено без задоволення та повернено особам, які їх подали, 5,3 тис. скарг, що на 43,2% більше, або 52,5% [42,7 %] від кількості розглянутих; прокурору за належністю надіслано 591 скаргу, що на 10,7% більше, або 5,8% [6,1%] [1].

У 2011 р. в порядку, передбаченому статтею 27 КПК України, суди розглянули 9,9 тис. скарг потерпілих про притягнення осіб до кримінальної відповідальності. Кримінальні справи порушено за 3,1 тис. скарг або 31,6% від кількості розглянутих, відмовлено у задоволенні 991 скарги [2].

У 2012 р. в порядку, передбаченому ст. 27, ст. 272 КПК 1960 р., суди розглянули 8,4 тис. скарг потерпілих

та юридичних осіб про притягнення осіб до кримінальної відповідальності, що на 14,9% менше, ніж у 2011 р., у тому числі кримінальні справи порушено за 2,5 тис. скарг, що на 19,5% менше, або 29,9% [31,6%] від кількості розглянутих; відмовлено у порушенні кримінальної справи за 773 скаргами, що на 22% менше, або 9,2% [10%]. Залишено без розгляду та повернуто особам, які їх подали, 4,5 тис. скарг, що на 13,4% менше, або 53,6% [52,6%] від кількості розглянутих; прокурору за належністю надіслано 586 скарг, що всього на 3% більше, або 7% [5,7%] [3].

Для сучасної юридичної науки актуальним завданням залишається дослідження приватних засад у кримінальному судочинстві на більш загальному теоретичному рівні та з урахуванням реалій сьогодення, тенденцій загальнодержавного розвитку і політики у сфері нормативної регламентації кримінального судочинства [4, с. 255].

В.М. Юрчишин звертає увагу на те, що «в сучасних умовах зростає роль приватного начала, в тому числі і в кримінальному процесі. Розширене коло справ, що порушуються не інакше як за скаргою потерпілого, яка є дещо більше, ніж звичайна заява, і набирає значення першого акту обвинувальної діяльності, а також зводить до мінімуму приводи до порушення окремих кримінальних справ. Волевиявлення потерпілого до притягнення особи до кримінальної відповідальності повинно бути вільним і зазначене чітко лише в його скарзі, а не в поясненні, протоколі допиту тощо» [5, с. 7].

Особливістю кримінальної процесуальної політики радянського періоду з точки зору її доктринального рівня було те, що до справ приватного обвинувачення, які безпосередньо зачіпали інтереси потерпілого, держава відносилася байдуже і тому не була зацікавлена в їх переслідуванні.

Так, М.С. Строгович вважав, що «злочини, які відносяться до даної категорії, що розглядається, за своїм складом, як правило, є дуже незначними і неважливими... Державі немає сенсу самій, за власною ініціативою, порушувати кримінальне переслідування по цих справах, якщо особа, формально визнана потерпілою від цих злочинів, реально такою себе не відчуває; лише в тому випадку, коли потерпілий просить у держави захисту, відповідний державний орган її надає... Адже головна основа будь-якого особливого порядку порушення справ приватного обвинувачення... полягає в об'єктивній неважливості цих справ, якщо потерпілий суб'єктивно не вважається ображеним» [6, с. 118].

М.О. Чельцов також вважав, що «групу справ приватного обвинувачення утворюють головним чином «дрібні правопорушення», а головну причину особливого порядку порушення і закриття цих справ вчений вбачав у тому, що «кожним посяганням такого роду правопорядок порушується досить в незначній мірі, що законодавець передає право переслідувати винного і відмовлятися від переслідування потерпілому від злочину» [7, с. 210].

На думку Н.В. Малярчука, «основою виділення приватного обвинувачення як диференціації кримінально-процесуальної форми виступають характер вчиненого злочину, ступінь його тяжкості, факт завдан-

ня шкоди конкретній особі та можливість примирення між обвинуваченим і потерпілим (матеріально-правовий критерій), а також ініціатор кримінального переслідування та особливості процесуальної форми здійснення його діяльності (процесуальний (формальний) критерій)» [8, с. 14].

О.М. Костовська вважає, що «приватне обвинувачення (в матеріальному аспекті) – це надання потерпілим відповідному органу звернення (із проханням про притягнення до відповідальності) та відомостей про факти щодо наявності суспільно небезпечного і протиправного посягання, яке підпадає під конкретний склад злочину, з можливістю його вирішення на власний розсуд. У процесуальному аспекті – приватне обвинувачення – це регламентований законом особливий вид кримінально-процесуальної діяльності приватного обвинувача, який включає звернення до державних органів із твердженням щодо винуватості конкретної особи, подальше підтримання нею обвинувачення у суді, збирання доказів винуватості цієї особи та право відмовитися від пред'явленого обвинувачення» [9, с. 14].

Інституту приватного обвинувачення в кримінальному процесі регулювався ст. 27, ст. 27-2 КПК України від 28 грудня 1960 р. і застосовувався в справах про злочини (10 складів злочину), передбачених ст. 125, ч. 1 ст. 126, ст. 203-1, ч. 1 ст. 206, ст. 219, ст. 229, 231-232-2, ст. 356 Кримінального кодексу України [10; 11].

За період дії КПК України 1960 р. та Кримінального кодексу України 2001 р. відбувалися суттєві зміни в кримінальному процесуальному законодавстві та законодавстві України про кримінальні відповідальність, як наслідок, нового змісту набула кримінальна процесуальна та кримінально-правова політика України.

У зв'язку з цим Законом України від 15 листопада 2011 р. № 4025-VI «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо гуманізації відповідальності за правопорушення у сфері господарської діяльності» КПК України було доповнено новою ст. 27-2, яка передбачала механізм притягнення до кримінальної відповідальності за заявою юридичної особи в разі вчинення діянь, передбачених ст. 203-1, ч. ст. 206, ст. 219, ст. 229, ст. 231-232-2; ст. 356, ст. 364-1, ст. 365-1, ст. 365-2 Кримінального кодексу України [12].

Кримінальне провадження по даним категоріям справ мало свої особливості, які відрізняли її від інших категорій кримінальних справ, до яких слід віднести:

- дані справи порушувалися не інакше як за скаргою потерпілого, власника (співвласника) юридичної особи приватного права, якщо завдано шкоду виключно інтересам юридичної особи приватного права незалежно від організаційно-правової форми;

- досудове розслідування зазвичай не проводилося; право порушувати справи за скаргами потерпілих належало суду;

- обвинувачення в суді підтримував потерпілий або його представник;

- кримінальні справи підлягали закриттю в суді за примиренням потерпілого з обвинуваченим, підсудним (курсив мій – О. З.).

Вважаємо, що, забезпечуючи правове регулювання кримінального провадження у формі приватного обви-

нування, законодавець намагався максимально захистити інтереси потерпілого, надати йому можливість приймати активну участь кримінальному провадженні, здійснювати кримінальне переслідування осіб, винних у вчиненні таких кримінальних правопорушень, які безпосередньо зачіпають права, свободи та законні інтереси потерпілого.

При аналізі законодавчого рівня реалізації кримінальної процесуальної політики України у сфері кримінального провадження у формі приватного обвинувачення, приходимо до висновку, що в процесі розробки і прийняття нового КПК України від 13 квітня 2012 р. було сформульовано чимало суттєвих наукових та практичних пропозицій щодо його удосконалення.

«Главою 36 проекту передбачено кримінальне провадження у формі приватного обвинувачення. При цьому викликає сумнів визначений *перелік кримінальних правопорушень*, які можуть розслідуватися виключно у формі приватного обвинувачення, зважаючи на характер та тяжкість деяких з них; необґрунтованим, на наш погляд, є різке розширення у проекті *переліку злочинів, кримінальне провадження* щодо яких може бути розпочате не інакше як за заявою потерпілого (у проекті це має назву «провадження у формі приватного обвинувачення»). Статтею 477 проекту передбачено *більше 50 складів таких злочинів*, У законопроекті не враховано, що більшість із зазначених вище діянь є злочинами середньої тяжкості, *або навіть тяжкими* (наприклад, передбачений частиною другою статті 152 КК України). На наш погляд, включення до вказаного переліку тяжких злочинів взагалі є неприпустимим [13; 14]. (курсив мій. – О. З.).

Реалізація кримінальної процесуальної політики у сфері кримінального провадження у формі приватного обвинувачення на правозастосовному рівні базується на відповідних джерелах кримінального процесуального регулювання, які визначають порядок правозастосування кримінальних процесуальних норм, що відображають основний зміст інституту приватного обвинувачення в кримінальному судочинстві.

Так, постанова Пленуму Верховного Суду УРСР «Про судову практику в кримінальних справах, які порушуються не інакше як скаргю потерпілого» від 25 січня 1974 р. № 2 вказує, що «суди повинні мати на увазі, що *правильний, відповідно до вимог матеріального та процесуального закону, розгляд справ цієї категорії є однією з умов здійснення права громадян на судовий захист від посягань на їх здоров'я, честь і гідність*»; постанова Пленуму Верховного Суду України «Про практику застосування судами законодавства, яким передбачені права потерпілих від злочинів» від 2 липня 2004 р. № 13 визначає, що «*послідовне і неухильне додержання на всіх стадіях кримінального судочинства норм кримінально-процесуального законодавства України, якими передбачені права потерпілого від злочинів, є однією з гарантій важливих умов здійснення закріпленого ст. 55 Конституції України права громадянина на судовий захист від протиправних посягань*» [15; 16] (курсив мій – О. З.).

Кримінальне провадження у формі приватного обвинувачення займає незначну частку в загальному об-

сязі кримінальних проваджень в зв'язку з його обмеженням обов'язковими ознаками правопорушень, щодо яких може здійснюватися провадження у формі приватного обвинувачення: 1) складах злочину має бути визначений у п.1 ст. 477 КПК; 2) склад злочину має бути визначений у п.1 ст. 477 КПК за умови, що вони вчиненні чоловіком (дружиною потерпілого); 3) склад злочину має бути визначений у п. 3 ст. 477 КПК за умови, що вони вчинені чоловіком (дружиною) потерпілого, іншим близьким родичем чи членом сім'ї потерпілого, або якщо вони вчинені особою, яка щодо потерпілого була найманим працівником і завдала шкоду виключно власності потерпілого [17, с. 991].

КПК Російської Федерації визначає правову природу приватного обвинувачення, категорії справ, процесуальний статус потерпілого, повноваження мирового судді в справах приватного обвинувачення: «кримінальні справи про злочини передбачені ст. 115 («умисне спричинення легкої шкоди здоров'ю»), ст. 116 («побої»), ч. 1 ст. 128-1 («наклеп») Кримінального кодексу Російської Федерації вважаються кримінальними справами приватного обвинувачення; потерпілий, його законний представник і (або) представник мають право брати участь в кримінальному переслідуванні обвинуваченого, а по кримінальних справах приватного обвинувачення – висувати і підтримувати обвинувачення в порядку, передбаченому чинним Кодексом» [18] (переклад наш. – О. З.).

За КПК Республіки Білорусь, ініціаторами приватного обвинувачення виступають потерпілий від злочину, його законний представник або представник юридичної особи; передбачено 16 складів злочину, за якими допускається приватне обвинувачення. Крім того, концептуальні положення правильного правозастосування інституту приватного обвинувачення відображені в постанові Пленуму Верховного Суду Республіки Білорусь «Про практику застосування норм Кримінально-процесуального кодексу, які регулюють провадження по справах приватного обвинувачення» від 31 березня 2010 р. № 1 [19; 20].

Висновки. Таким чином, в результаті проведеного дослідження можна зробити наступні висновки:

1. Вважаємо, що необхідно обґрунтовано підходити до проблеми повного або часткового розширення переліку злочинів, які відносяться до категорії кримінального провадження у формі приватного обвинувачення.

2. Доцільно розробити концептуальні засади інституту приватного обвинувачення з точки зору нового КПК України:

- необхідно визначити зміст заяви щодо початку кримінального провадження у формі приватного обвинувачення;

- детально регламентувати процедури кримінального провадження у формі приватного обвинувачення (правову природу приватного обвинувачення, процес доказування, особливості підтримання обвинувачення, особливості судового розгляду та зміст і форму судового рішення).

3. Вищий спеціалізований суд України з розгляду цивільних і кримінальних справ повинен розробити і прийняти Інформаційний лист щодо особливостей

здійснення кримінального провадження у формі приватного обвинувачення, враховуючи новий КПК України і практику, яка склалася в результаті його застосування.

4. З метою підвищення ефективності реалізації кримінальної процесуальної політики у сфері кримінального провадження у формі приватного обвинувачення необхідно внести зміни і доповнення до Глави 36 КПК України:

а) ст. 477 КПК України викласти в наступній редакції: «Кримінальним провадженням у формі приватного обвинувачення є провадження, яке може бути розпочате не інакше як за заявою потерпілого, його законного представника або представником юридичної особи щодо кримінальних правопорушень, передбачених статтею 125, частиною 1 статті 126, статтею 152, статтею 203-1, частиною 1 статті 206, статтями 219, 229, 231-232-2, 356 Кримінального кодексу України»;

б) ст. 477 КПК України доповнити ч. 2, виклавши її в такій редакції: «Прокурор має право розпочати кримінальне провадження щодо кримінальних правопорушень, вказаних в ч. 1 цієї статті, і при відсутності заяви потерпілого або його законного представника або представника юридичної особи, якщо дане кримінальне правопорушення має особливе громадське значення, зачіпає державні інтереси, а також у виняткових випадках, коли особа в силу службової чи іншої залежності від підозрюваного чи обвинуваченого або безпорадного стану чи з інших причин не здатна самостійно захистити свої права та законні інтереси. Кримінальне провадження розпочате прокурором направляється для проведення досудового розслідування. Кримінальне провадження в разі примирення потерпілого з підозрюваним (обвинуваченим) закриттю не підлягає»;

в) ст. 477 КПК України доповнити ч. 3, виклавши її в такій редакції: «Прокурор має право в будь-який момент вступити в кримінальне провадження, яке порушене за заявою потерпілого, про кримінальні правопорушення, зазначені в частині 1 цієї статті, і підтримувати обвинувачення в суді, коли цього вимагає захист прав громадян, державних і громадських інтересів. Вступ прокурора в кримінальне провадження або відмова прокурора від обвинувачення не позбавляють потерпілого, цивільного позивача або їх представників прав, передбачених ст.ст. 56, 58, 59 цього Кодексу, але кримінальне провадження в цих випадках не підлягає закриттю за примиренням потерпілого з підозрюваним чи обвинуваченим»).

Література:

1. Аналіз стану здійснення судочинства судами загальної юрисдикції в 2010 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.scourt.gov.ua/clients/vsu/vsu.nsf/%28documents%29/7E0CBF357826A9DDC2257B7B00510448>. - Назва з екрану.
2. Аналіз даних судової статистики щодо розгляду справ і матеріалів місцевими загальними судами, апеляційними судами областей, міст Києва і Севастополя, Апеляційним судом Автономної Республіки Крим у 2011 році [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.sc.gov.ua/ua/sudova_statistika.html. - Назва з екрану.
3. Аналіз стану здійснення судочинства судами загальної юрисдикції в 2012 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.scourt.gov.ua/clients/vsu/vsu.nsf/%28documents%29/E4549252C88A2C5BC2257B9B002F464C>. - Назва з екрану.

4. Тітко І. Приватні засади у кримінально-процесуальному праві: постановка питання / Іван Тітко // Вісник Академії правових наук України. – 2012. – № 3 (70). – С. 251-264.
5. Юрчишин В. М. Проблеми державного і приватного обвинувачення в судах України : автореф. дис. ... на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.09 «Кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність» / Василь Миколайович Юрчишин. – К., 2010. – 17 с.
6. Строгович М. С. Уголовные дела, возбуждаемые по жалобе потерпевшего / Михаил Соломонович Строгович // Ежегодник советской юстиции. – 1926. – № 41 – С. 1186.
7. Чельцов М. А. Уголовный процесс / Михаил Александрович Чельцов. – М. : Юриздат, 1948. – 624 с.
8. Малайчук Н. В. Приватне обвинувачення як диференціація кримінально-процесуальної форми : автореф. дис. ... на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.09 «Кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність» / Назар Вікторович Малайчук. – К., 2010. – 17 с.
9. Костовська О. М. Доказування у справах про злочини приватного обвинувачення : автореф. дис. ... на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.09 «Кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність» / Олена Миколаївна Костовська. – К., 2010. – 17 с.
10. Кримінально-процесуальний кодекс України від 28 груд. 1960 р. № 1001-05 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1001-05>. - Назва з екрану.
11. Кримінальний кодекс України від 5 квіт. 2001 р. № 2341-III [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>. – Назва з екрану.
12. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо гуманізації відповідальності за правопорушення у сфері господарської діяльності : закон України від 15 лист. 2011 р. № 4025-VI [Електронний ресурс] // Відомості Верховної Ради України. – 2012. – № 25. – Ст. 263.
13. Зауваження Головного юридичного управління до проекту Кримінального процесуального кодексу України (реєстраційний № 9700 (друге читання)) від 22 бер. 2012 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=42312. – Назва з екрану.
14. Висновок Головного науково-експертного управління на проект Кримінального процесуального кодексу України (реєстраційний № 9700 від 13 січня 2012 р.) від 2 лют. 2012 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=42312. – Назва з екрану.
15. Про судову практику в кримінальних справах, які порушуються не інакше як за скаргою потерпілого : Постанова Пленуму Верховного Суду України від 25 січ. 1974 р. № 2 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0002700-74>. - Назва з екрану.
16. Про практику застосування судами законодавства, яким передбачені права потерпілих від злочинів : Постанова Пленуму Верховного Суду України від 2 лип. 2004 р. № 13 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/v0013700-04>. – Назва з екрану.
17. Кримінальний процесуальний кодекс України : науково-практичний коментар / за загальною редакцією проф. В. Г. Гончаренка, В. Т. Нора, М. С. Шумила. – К. : Юстініан, 2012. – 1224 с.
18. Уголовно-процессуальный кодекс Российской Федерации [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://www.consultant.ru/popular/upkrf/>. – Название с экрана.
19. Уголовно-процессуальный кодекс Республики Беларусь [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://www.pravo.by/main.aspx?guid=3871&p0=hk9900295&p2={NRPA}>. – Название с экрана.
20. О практике применения судами норм Уголовно-процессуального кодекса, регулирующих производство по делам частного обвинения : постановление Пленума Верховного Суду Республики Беларусь от 31 мар. 2010 г. № 1 [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://www.supcourt.by/cgi-bin/index.cgi?vm=d&vt=post&vd=66&at=0&m1=2>. – Название с экрана.

Загурский А. Б. Уголовная процессуальная политика Украины в сфере уголовного производства в форме частного обвинения

Аннотация. В статье исследованы особенности уголовной процессуальной политики Украины в сфере уголовного производства в форме частного обвинения, правовая природа уголовного производства в форме частного обвинения. Сформулированы предложения относительно усовершенствования уголовного процессуального законодательства Украины.

Ключевые слова: уголовная процессуальная политика, уголовное процессуальное законодательство, уголовное производство, частное обвинение, потерпевший.

Zagursky O. The Criminal judicial policy of Ukraine in the sphere of criminal procedure in the form of private prosecution

Summary. In the article the features of criminal judicial policy of Ukraine in the sphere of criminal procedure in form private prosecution, legal nature of criminal procedure in the form of private prosecution are investigated. There are set some suggestions in relation to the improvement of criminal judicial legislation of Ukraine.

Key words: criminal judicial policy, criminal procedure, criminal judicial legislation, private prosecution, victim.